

MER UR MITT LIV I HARADS

Av Rune Isaksson, Vallentuna

Vi som började skolan 1954, var bland de första som började i den då nybyggda skolan. Under vår tid i låg- och mellanstadiet slet vi ut två lärarinnor. D v s de gick i pension när vi slutade 3:an resp. 6:an.

Det var först Adina Nilsson, en liten knubbig, låghalt och sträng dam. Till de obligatoriska kunskaper man skulle ha på den tiden, hörde att kunna psalmverser utantill, minst en per vecka. Det var en hel del tragglande och vändor. Fröken Adina hade häftigt humör. När någon misskötte sig kom hon linkande i full karriär och delade ut en hurring till syndaren. Vid ett tillfälle hade Kent Hedberg gjort något ofog. Adina som för tillfället var beväpnad med sin pekpinne anföll, men Kent var beredd och lyfte i sista stund på bänklocket. Locket tog smällen och pekpinnen gick i bitar. Sen åkte Kent ut i korridoren med fart. Vid något liknande tillfälle surnade Kent till och svarade på Adinas hurring med att boxa henne i magen.

Vår mellanstadiefröken Greta Nilsson var betydligt snällare. Minns bland annat att hon för egna pengar köpte en fotboll till klassens pojkar. (På den tiden spelade flickor inte fotboll.) Gissa om det var rusning ut för fotbollsspel varje rast. Något som väckte avundsjuka främst i de äldre klasserna. Så till den grad att de vid något tillfälle snodde bollen från oss. Men då fick dom med Greta att göra! Sen fick vi ha bollen ifred.

Det sägs ju att ”allt är relativt”, något som verkligen gäller för lärare. När jag gick i skolan upplevde man alla lärare som gamla. Nu upptäcker jag att många av dom är pensionärer precis som jag själv! Enkel matematik visar att t ex Ingrid Bergman, Inge Bøeckström och Claes Hammarström måste ha varit relativt nyut-examinerade och i 25-årsåldern. Inga gamlingar precis!

På den tiden gick vi i skolan även på lördagarna, dock bara en lektionstimme efter lunch. Det var vanligen ”roliga” timmen. I högstadiet inleddes lördagen med en morgonsamling i kyrkan. Något som inte roade mig, man blev väl avskräckt av all psalmverstragglande. En lördag struntande jag i kyrkan och gick direkt till skolan. Trodde inte det skulle märkas. Men ack vad jag bedrog mig. Det visade sig att rektor Göte Andersson ”patrullerade” i sin bil och ertappade fuskare. Jag skyllde på att jag försovit mig och av hänsyn till kyrkofriden inte ville störa morgonsamlingen. Jag slapp vidare åtgärder mot löfte att inte låta detta upprepas.

En fritidssysselsättning var fiske, älven låg ju inbjudande och nära till hands. Man bara tog kastspöet och knallade ner för backen. Ordet fiskekort existerade inte, vi bara fiskade. Det blev en del harr, gädda, abborre och id. För att inte tala om trassel på fiskelinan. Man var ju inte i den ekonomiska situationen att man kunde kapa av och kasta bort trasslet, utan man kunde sitta en timme där på stranden för att reda ut härvan. I fiskandet ingick en hel del jumpande på timmerstockar. Det låg mängder av ilandflutet timmer längs stränderna under en stor del av sommaren. Man var tvungen att balansera ut på dem för att få bättre lägen att fiska ifrån. Ibland blev det tävling i att ta sig fram på timmerstockarna utan att beröra marken. Det var inte helt ovanligt att man plurrade och fick stövlarna fulla med vatten.

På vintrarna brukade vi trampa upp en skidbacke (pist som det heter numera) från nuvarande vårdcentralen och ut på älven. Där hade vi tävlingar i både slalom och störtlopp. På den tiden hade man ju bara ”vanliga” träskidor som användes till allt. Slalom- eller löparskidor var undantag. Vi brukade också bygga ett hopp och försöka oss på backhoppning. Ibland när man satsade för hårt stod man på näsan så att skidspetsarna stack ned i den hårda snön och bröts. Till farsans förtret. Då fick man nya skidor under löfte att inte hoppa mer. Ett löfte som man snart glömde.

Ronald Henriksson

När vi var i mopedåldern åkte vi ofta till Flarkån, nära Umtjärn, och fiskade. Under sommarlovet fiskade vi där till långt in på nätterna.

För ett par år sedan gjorde jag ett ”återbesök” i Harads. Jag färdades med motorcykel och hade lite fiskegrejor med mig. Jag hade planerat att göra en liknande fiskeutflykt nu, fyrtio år senare. Jag parkerade motorcykeln intill bron över Flarkån och började göra iordning kastspöet. Då hörde jag knattret från mopeder och tre grabbar på var sin moped kom farande från Svartlåhålet. Dom stannade

intill och gick med sina kastspön ned till ån och började fiska. En märklig känsla, det var ju precis som på vår tid. Vissa saker förändras tydligen inte.

Kjell Hamrén

Under samma Haradsbesök träffade jag en av mina barndomskamrater Kjell Hamrén, som jag inte träffat på närmare fyrtio år. Vi satt en hel förmiddag och pratade minnen. Man blir verkligen imponerad av den mänskliga hjärnan. Det kom fram minnen om händelser som man inte haft en tanke på under alla dessa år. Saker som man inte visste att man visste. Massor av händelser ”poppar upp.” Det var svårt att somna på kvällen på grund av alla barndomsminnen som snurrade i skallen.

Ett minne var från en av Kjells och mina skidutflykter. Vi åkte ofta rakt över Haradsberget, över Flarkån och upp på Haradskölen. Vi åkte alltid på gehör, hade aldrig vare sig karta eller kompass. Detta var vår hemmaplan. På toppen fanns ju ett brandövervakningstorn och en stuga med en liten kamin där man kunde elda för värme och halstring/stekning. Vi brukade ha med oss mackor, varm choklad och antingen falukorv eller souvas. Det var hårt arbete att ta sig uppför Haradskölen när det inte fanns några skidspår men belöningen kom när man åkte utför. Vid detta tillfälle bar det av utför så lössnön sprutade runt pjäxorna och träden stod som ”spjälstaket” runt om oss. Vi åkte i bredd och plötsligt såg jag i ögonvrån hur Kjells ena skida fastnade i något under snöytan. Kjell störtade med huvudet före i full fart ned i ett stort snömoln. Det såg så komiskt ut att jag började gapskratta, samtidigt som jag skulle försöka stanna. Det var ju inte så lätt i hög fart med lössnö och alla träd. Det tog kanske hundra meter innan jag kunde vända uppåt för att se hur det gått. Då hann skrattet sätta sig i halsen, tänk om Kjell brutit benet eller skadat sig allvarligt. Här, långt från bebyggelsen. Men turligt nog var det bara Kjells stolthet som fått sig en törn.